

OSKAR OBSERVERAR

Alltid retar det någon

Alla har vi varit det – avundsjuka. Oftast bara för att vi är missunnsamma, men ibland kan det även vara i positiv bemärkelse om du till exempel har skaffat dig senaste mobiltelefonen, som ingen annan har fått tag på och de säger att det är orättvist och att de minsann också är värda den minst lika mycket som du är.

Vi lever ju i mellanmjölkens land och här ska vi bete oss på ett visst sätt och vi ska definitivt inte tro att vi är något. Fy skäms på den personen, som försöker sticka ut och göra något annorlunda.

Det är så många gånger, som jag varsamt men bestämt har velat daska till den könslöse Jante på rumpan. Detta trots att jag är uttalat pacifist.

Jag märker det extra tydligt i och med att jag har ett jobb, som "egentligen" bara ska vara en hobby. Mitt första tydliga minne av detta var när jag var tio år gammal och medverkade i första säsongen av *Småstjärnorna*. Några äldre killar retade mig under ett idrottsläger under några dagar, men när jag kom hem berättade jag direkt för mina föräldrar om det jag hade upplevt. Killarna blev tillsagda och därefter var det inga problem längre.

Under min studietid och yrkesverksamma karriär har jag mötts av avundsjuka och jag har alltid försökt tackla det på ett balanserat sätt. Även om det självklart har funnits tillfällen när jag har blivit väldigt frustrerad har jag alltid försökt tänka bort andras människors gliringar – eller på ren svenska – skitsnack, som just dynga.

Nu för tiden försöker jag vända på det i stället. Det är bara roligt om det jag gör jobbmässigt provocerar någon. "Alltid retar det någon" är en devis, som jag och en nära vän till mig, brukar använda oss av.

Eller använda och använda, vi strävar väl snarare efter det, fast med en humoristisk touch. Vi gör nämligen allting med glimten i ögat och med en stor portion humor och om folk tycker att det är så provocerande att vi har det här tänket – ja, då har vi ju på ett sätt lyckats med det vi vill uppnå.

Ta det bara lugnt. Jag är inte så här självcentrerad och kaxig hela tiden och självklart kan även jag känna avundsjuka på kollegor i min bransch också.

Det är exempelvis extra jobbigt om jag har fått ett nej på en audition och jag vet att en person, som kanske inte presterade lika bra som jag gjorde men som var rätt typ för just den produktionen, ändå gick vidare till nästa uttagning. Då är det

bara att släppa det och inte lägga onödig energi på något, som jag ändå inte kunde påverka och gå vidare.

Jag försöker dock alltid vända på avundsjukan och se det från den positiva, lättsamma sidan. Med en stor portion humor kan jag alltså tänka att jag verkligen måste ha ett mer intressant och mer spännande liv än den personen, som stör sig på mig och mina framgångar. Om jag nu hade varit i den andre personens sits hade jag i stället försökt rannsaka mig själv och se vad jag kan göra för att nå mitt mål i stället för att lägga energi på att spygalla över andra.

Oj, jag känner redan nu hur vissa av er skakar på huvudet åt det jag har skrivit och bara tycker att jag har någon slags storstadsmentalitet och tror att jag vet bäst.

Bra! Då har jag ännu en gång lyckats få någon att känna något över det jag har skrivit. Likväl som jag vill påverka, få folk berörda och omskaka de av mitt skådespeleri, likväl vill jag att folk ska ta in det jag förmedlar i en skriven text. Ni ser, alltid retar det någon och visst är det härligt!